

Η ΣΕΛΙΣΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΤΑ ΠΡΩΤΟΓΕΝΗ ΤΑΙΧΙΔΙΑ

“ΛΙΛΛΑ! ΛΙΛΛΑ! ΛΙΛΛΑ!...”

ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΜΠΟΓΙΝΤΑΡ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΕΒΙΤΣ
(Το παραμύθι αυτό το έγραψα για
τον μικρό άνεπιό μου Ροϋντυ).

Έφυγε η μικρή Λιλλά και ο Ίθάρ ήξερε καλά ότι δεν θα την ξανάβλεπε ποτέ πειά την χλωμή πριγκήπισσα. Και όταν, στην καμπή του δρόμου, πέρα, μακριά, χάθηκε το άμαξι που μετέφερε την Λιλλά, στην πρωτεύουσα, ο Ίθάρ ένοιωσε ένα παράξενο πόνο στην καρδιά. Για πρώτη φορά στην ζωή του αισθανότανε τέτοιο βάρος στο στήθος...

Περίλυπος και μελαγχολικός, άρχισε να τριγυρνά εδώ κι εκεί, με σκυμμένο κεφάλι. Ξαναπέρασε μόνος από τα μονοπάτια που τα περνούσε άλλοτε μαζί με την Λιλλά, από τα δέντρα που τους δρούσαν με την σκιά τους, από τα ποτάμια όπου καθρέφτιζαν και οι δυο το χαρούμενο πρόσωπό τους... Τα μάτια, όμως, του Ίθάρ ήταν δακρυσμένα, τώρα που έκανε τους περιπάτους αυτούς μόνος του, χωρίς την πριγκήπισσα.

Την Λιλλά την έφερε η μητέρα της ένα πρωί, στα μέρη εκείνα. Η μικρή πριγκήπισσα είχε περάσει μια βαρεία αρρώστεια και οι γιατροί είπαν ότι της χρειαζότανε θουίνσιος άερας. Οι γονείς του Ίθάρ είχαν ένα σπίτι χτισμένο κοντά στη λίμνη, με κατακόκκινη πρόσοψη, με πράσινα παραθυράκια και μ' ένα περιστερώνα στη στέγη. Η μητέρα της Λιλλά έμεινε ένθουσιασμένη από το γραφικό αυτό σπίτι και αποφάσισε να μείνει εκεί ώσπου να γίνη καλά η κόρη της.

Και η πριγκήπισσα είχε την τύχη να βρή ένα συνομήλικο σύντροφο στους περιπάτους και στα παιχνίδια της: τον Ίθάρ, τον γιου του οικοδεσπότη. Από την πρώτη μέρα που γνωρίστηκαν, έγιναν φίλοι. Ο Ίθάρ, ένα χωριατόπουλο με ροδοκόκκινα μάγουλα και με γερά πόδια, κύτταζε την λεπτοκαμωμένη και ώχρη πριγκήπισσα με μάτια έκστατικά, νομίζοντας ότι έχει μπροστα του καμιά από τις νεράιδες της λίμνης, που τις έβλεπε συχνά στον ύπνο του.

Στην αρχή, τα δυο παιδιά δεν είχαν πολλά λόγια μαζί. Κυττάχτηκαν βαθεία στα μάτια, την πρώτη μέρα της γνωριμίας τους, κατάλαβαν ότι θα μπορούσαν να συνεννοηθούν κι έκαναν ένα περίπατο ως τη λίμνη, χωρίς ν' ανοίξουν ούτε μια φορά το στόμα τους... Από εκείνη την ημέρα, ο Ίθάρ έβγαζε τακτικά περίπατο την Λιλλά. Και όταν εκείνη κουραζότανε — ήταν ακόμα εξαντλημένη από την αρρώστεια, — το χωριατόπουλο την σήκωνε ελαφρά στην άγκαλιά του, σαν πούπουλο.

Σιγά-σιγά τα μάγουλα της μικρής πριγκήπισσας άρχισαν να παίρνουν χρώμα και τα ματάκια της να ζωηρεύουν. Πριν περάση πολύς καιρός, η Λιλλά, ξαναγεννημένη από τον καθαρό άερα, είχε δυναμώσει κι ήταν χαρούμενη και πεταχτή όπως ο Ίθάρ. Η μητέρα της ευχαριστούσε το Θεό για το θαύμα που έκανε...

Τα καλά, μεταξωτά φορέματα της Λιλλά δεν άργησαν να παληώσουν και να κουρελιαστούν, με τα τρελλά παιχνίδια και με τους μακρυνούς περιπάτους ανάμεσα στους θάμνους και στ' άγκάθια. Ένα πρωί, η πριγκήπισσα παρουσιάστηκε στον Ίθάρ ντυμένη χωριατοπούλα, με γαλάζιο σκούφο, με

άσπρη μπλουζα, με κίτρινη ποδιά και με τσόκαρα στα πόδια, χωρίς κάλτσες. Ο Ίθάρ, ξεθαρρεμένος από το ταπεινό ντύσιμο της Λιλλά, τόλμησε, για πρώτη φορά από τον καιρό που γνωρίζοντουσαν, να της πιάση το χέρι και να της μιλήση στον ένικό...

Τώρα που η πριγκήπισσα έγινε τελείως καλά, ο Ίθάρ την έπαιρνε κι έκαναν μαζί μακρυνούς περιπάτους στα περίχωρα. Συχνά έφευγαν από το σπίτι το πρωί και γύριζαν πίσω με το ήλιοβασιλεμα. Ω! πόσα πράγματα έμαθε η Λιλλά, στο διάστημα αυτό, από τον μικρό φίλο της! Είχε γίνει πιο σοφή και από την δασκάλα της, που δεν μπορούσε να ξεχωρίση ένα νούφαρο από ένα τριαντάφυλλο...

Όταν, όμως, βγήκε ο Ίούλιος, η μητέρα της Λιλλά αποφάσισε να φύγουν πειά την έρχομένη Κυριακή από την έσοχη. Ήταν καιρός να επιστρέψουν στην πρωτεύουσα, τώρα που η πριγκήπισσα έγινε καλά.

Ο Ίθάρ, πέρασε όλη την ημέρα, την παραμονή της αναχωρήσεως, μαζί με την φίλη του. Και όταν βράδυασε, όταν η Λιλλά πήγε στο δωμάτιό της να κοιμηθῆ, ο Ίθάρ βγήκε κρυφά από το σπίτι κι έτρεξε να κόψη μερικά λουλούδια για να κάνη ένα μπουκέτο για την πριγκήπισσα.

Το μπουκέτο αυτό κρατούσε στην άγκαλιά της η Λιλλά την άλλη μέρα το πρωί, ενώ αποχαιρετούσε τον Ίθάρ... Και το μικρό χωριατόπουλο παρακολούθησε το άμαξι που μετέφερε την φίλη του στην πρωτεύουσα, ως τη στιγμή που χάθηκε πέρα, μακριά, στην καμπή του δρόμου...

Έφυγε η μικρή Λιλλά, και ο Ίθάρ ήξερε πολύ καλά ότι δεν θα την ξανάβλεπε πειά... Και η καρδούλα του ήταν βαρεία, βαρεία σαν μολύβι τώρα που έμεινε ολομόναχος...

Τις φεγγαρόβραδους, ο Ίθάρ καθότανε στην όχθη της λίμνης και έλεγε ένα τραγούδι που το άκουσε από την μητέρα του. Το τραγούδι αυτό το είχε μάθει και στην Λιλλά. Κι ενώ το ξανάλεγε, του φαινότανε ότι τον συνάδευε η μικρή φίλη του, με την γλυκειά φωνή της, καθισμένη δίπλα του, κάτω από το χλωμό φως της σελήνης...

Χειμώνισε.

Ένα πρωί, ο Ίθάρ, θγαίνοντας από το σπίτι του, είδε τον κάμπο άσπροντυμένο. Το χιόνι είχε σκεπάσει και τα γνώριμα μονοπάτια και τους θάμνους και τις πρασινάδες που θύμιζαν στο χωριατόπουλο την πριγκήπισσα. Την ημέρα εκείνη, ο Ίθάρ δοκίμασε την έντύπωσι ότι η Λιλλά άρχισε ν' απομακρύνεται από κοντά του...

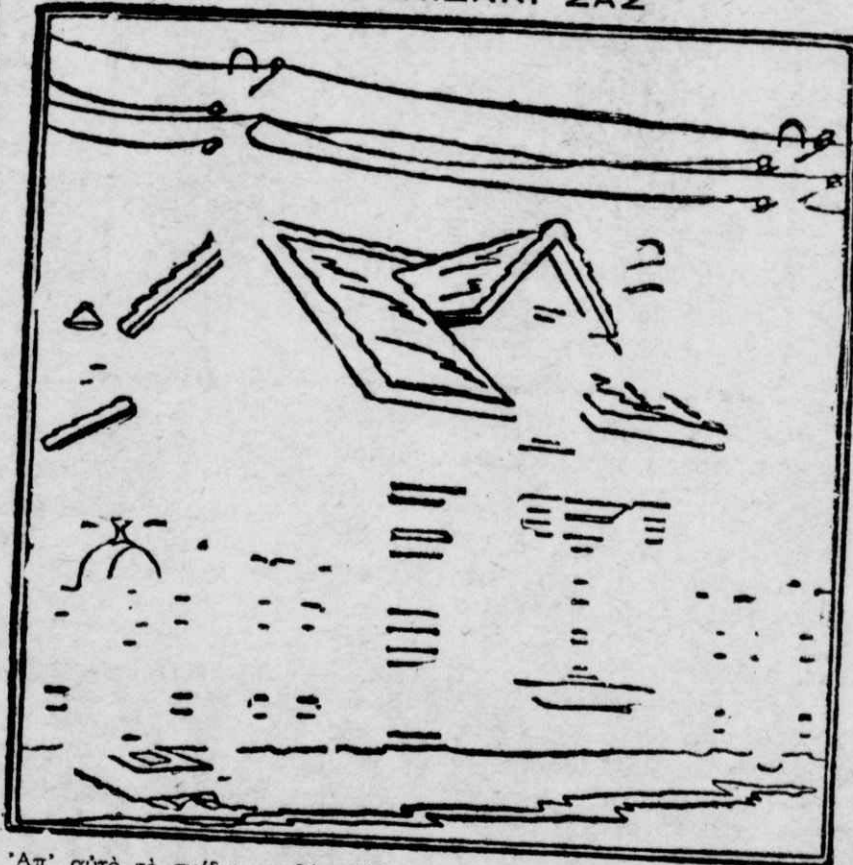
Και, για να κρατήση ζωντανή την εικόνα της φίλης του, πήρε ένα ραβδί κι άρχισε να χαράζει πάνω στην λευκή επιφάνεια του χιονιού ένα όνομα, που ήταν βαθεία χαραγμένο και στην καρδιά του: «Λιλλά! Λιλλά! Λιλλά!...»

Μα ο άερας παρέσερνε το χιόνι και έσβυνε το αγαπημένο όνομα. Ο Ίθάρ ξανάρχιζε τότε να γράφη τα ίδια γράμματα που αποτελούσανε όλα μαζί την μοναδική έγνοια του: «Λιλλά! Λιλλά! Λιλλά!...» Ζούσε μονάχα με την ανάμνησι της μικρής πριγκήπισσας. Δεν έπαιζε πειά με τ' άλλα παιδιά του χωριού. Αγάπησε την μοναξιά, γιατί μέσα στη σιωπή μπορούσε ν' αναπολή καλύτερα την μορφή της μικρής φίλης του.

Οι γονείς του κατάλαβαν ότι κάτι είχε. Τον έβλεπαν να χάνη μέρα με την ημέρα την ευθυμία του και την όρεξί του και δεν ήξεραν τί να βάλουν με τον νου τους. Του κάκου τον ρωτούσανε

(Συνέχεια στη σελίδα 53)

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ



Απ' αυτό το σχέδιο, καθώς βλέπετε, λείπουν όλες ή κάθετες γραμμές. Συμπληρώστε το λοιπόν, χαράζοντας τις γραμμές αυτές και θα φτιάξετε ένα ωραίο σχεδιαγράφημα.